

Arrest

nr. 120 660 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische afkomst te zijn. U werd op 14/11/1983 te Grozny geboren maar verbleef in Ordzhonikidzevskaja (Ingoesjetië) waar u met uw man, N. M. (...), met wie u sedert januari 2011 gehuwd was, woonde. Voordien had u tot 2005 in Moskou rechten gestudeerd. U werd daar in 2004 1 maal voor enkele uren door de politie aangehouden naar aanleiding van een aanslag. Nadat uw identiteit werd gecontroleerd werd u terug vrijgelaten. Voorts werd u in Moskou omwille van uw Kaukasisch uiterlijk dikwijls op straat aangesproken. Na uw studies keerde u terug naar Ingoesjetië. U werkte er als leerkracht maar had ook een winkel waar u onder andere ook islamitische literatuur verkocht. In mei-juni werden er in verband daarmee controles uitgevoerd door de wijkagent en rechercheurs. U werd ook enkele malen als getuige naar de politie opgeroepen voor verhoor. Verdere problemen had u niet meer met betrekking tot deze literatuur. Op

31/08/2013 verdween uw man toen hij van zijn werk bij de dienst drugsbestrijding terugkeerde. U kon geen aangifte bij de politie doen daar jullie niet wettelijk waren getrouwd. Uw schoonvader slaagde er wel in een klacht bij de politie in te dienen. U verhuisde naar uw ouders die in Nesterovskaja (Ingoesjetië) woonden. Midden september hoorde u van uw schoonvader dat hij van de politie had gehoord dat ooggetuigen hadden gezien hoe de auto van uw man op de snelweg werd beschoten waarna hij door onbekende mannen werd meegenomen. Op 23/09/2013 werd u van bij uw ouders door de FSB opgepakt en naar hun kantoor in Magas gebracht. Daar werd u ervan beschuldigd samen met uw man de rebellen te hebben gesteund door hen te voorzien van voedsel, medicijnen en informatie. Men stelde dat jullie lid waren van de groep rond Getagashev of Gatagashev. Tijdens deze bevragingen werd u mishandeld en men dreigde ermee u te verkrachten. De volgende morgen werd u met behulp van een vriend van uw man die bij de GRU (militaire inlichtingendienst) werkte, vrijgekocht. Hij bracht u naar een verlaten appartement in Nalchik. Hij stelde dat uw aanhouding iets met uw echtgenoot had te maken maar weidde er niet verder over uit. Op 29/09/2013 kwam hij terug naar Nalchik en stelde dat de FSB een huiszoeking bij uw ouders had gedaan waarbij ze op zoek waren naar u. De burens konden nog vermijden dat uw vader werd meegenomen. Verder gaf hij ook aan dat uw man gedood was. Omdat u hem niet geloofde belde hij uw schoonvader die het nieuws bevestigde. Diezelfde dag vertrok u uit Nalchik en reisde naar België waar u op 2/10/2013 aankwam. Diezelfde dag diende u er een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten voor: in origineel legde u uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een diploma, uw werkboekje, een foto waarop u en een vermiste vriend van uw man staan, 2 convocaties en een Belgisch medisch attest. In kopie legde u 3 internetartikels van de mensenrechtenorganisatie 'Mashr' voor waarin de verdwijning van enkele mensen (waaronder uw neef) staan beschreven.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U stelde de Russische autoriteiten te vrezen omdat zij u en uw man, die ontvoerd en gedood werd, ervan verdachten samen te werken met de rebellen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Vooreerst legde u een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid aan de dag betreffende elementen die aan de kern van uw relaas raken.

U verklaarde dat u een kleine maand na de ontvoering van uw echtgenoot, van uw schoonvader en de vriend van uw echtgenoot hoorde dat uw man was gedood. Meer concrete informatie kon u hier echter niet over geven. Zo was u niet in staat te zeggen waar of wanneer uw man zou zijn gedood. Bijgevolg kon u evenmin zeggen in welke omstandigheden hij werd gedood (CGVS p.6, 10-11). U had enkel vermoedens dat hij gedood moest zijn geweest op het moment dat hij door onbekenden werd ontvoerd, al gaf u hierbij aan dat u enkel werd verteld dat uw man werd gedood zonder enige uitleg hierbij (CGVS p.16). Anderzijds gaf u aan dat de dood van uw man nog niet officieel werd erkend en dat hij bijgevolg nog steeds als vermist bij de politie staat geregistreerd. U gaf hierbij aan dat zijn lichaam nog niet zou zijn gevonden en u had er geen weet van of er bij de ontvoering van uw man officieel doden of gewonden vielen (CGVS p.11, 6-7). Het is in deze onduidelijke omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat u niet kon zeggen hoe uw schoonvader en de vriend van uw echtgenoot (die bij de inlichtingendienst GRU werkte) te weten kwamen dat uw man werd gedood en op welke informatie dit is gebaseerd (CGVS p.10-11, 4). U bent immers de echtgenote en volgens de vriend van uw echtgenoot hadden uw aanhouding en de beschuldigingen tegen u door de FSB betreffende uw vermeende samenwerking met de rebellen 'iets' met uw echtgenoot te maken (CGVS p.9). Daarnaast had u erg weinig duidelijkheid wat uw schoonvader met de informatie dat zijn zoon werd gedood, heeft gedaan behalve zijn klacht bij de politie. Zo kon u niet zeggen of hij naar het parket is geweest. Of hij

naar een mensenrechtenorganisatie is geweest kon u evenmin zeggen hoewel u 3 artikels van de mensenrechtenorganisatie 'Mashr' neerlegt die over de verdwijningen van anderen berichten. Of uw schoonvader een advocaat heeft gecontacteerd wist u ook niet. U verklaarde hierbij wel dat dit nog geen fase is om een advocaat in te schakelen wat zeer bevreemdend is daar zijn zoon werd ontvoerd en hij later te weten kwam dat zijn zoon werd gedood zonder dat dit evenwel officieel werd erkend (CGVS p.12). Gezien uw schoonvader te weten kwam dat zijn zoon werd gedood kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij dit op enige wijze wilde aanklagen of laten onderzoeken waardoor kan worden verwacht dat u zou weten welke inspanningen hiertoe werden geleverd of minstens zou weten waarom dergelijke inspanningen eventueel niet werden geleverd. Hiermee samenhangend kan evenzeer worden verwacht dat u zou weten waarom de autoriteiten de dood van uw echtgenoot niet erkennen of dat u redenen kan aangeven waarom dit niet werd gedaan, hetgeen echter niet het geval is (CGVS p.11). Een dergelijke mate van onwetendheid en vaagheid aangaande de verdwijning en de dood van uw echtgenoot is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Voorts legde u ook zeer vage verklaringen af over de beschuldigingen die ten aanzien van u en uw man werden geuit. U stelde dat de FSB uw man ervan verdacht tot de groep van rebellenleider Getagashev of Gatagashev te behoren en men stelde dat ook u persoonlijk met de rebellen had meegewerkt (CGVS p.8). Vooreerst kan worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk niet met zekerheid de naam van deze rebellenleider kon zeggen aan wie u en uw man werden gelinkt. Verder kon u ook niet zeggen waarvan deze persoon officieel wordt beschuldigd, of hij reeds werd opgepakt en of hij desgevallend werd veroordeeld. Voorts kon u niet zeggen wie er nog tot deze rebellengroep behoorde noch of er desgevallend al andere leden van zijn groep werden opgepakt (CGVS p.13). Indien u er daadwerkelijk van werd beschuldigd tot deze groep te behoren of met hen samen te werken en indien u niet uitsluit dat er een vooronderzoek tegen u wordt ingesteld betreffende beschuldigingen van vermeende samenwerking met deze rebellenleider is het niet aannemelijk dat u geen inspanningen leverde om meer informatie over deze persoon en de eventuele groep rond hem te bekomen (CGVS p.13). U stelde immers dat de de vriend van uw echtgenoot, die uw vrijlating had geregeld, bij de GRU is tewerkgesteld en naar uw vermoeden via zijn connecties op het werk is weten gekomen dat uw man is gedood (CGVS p.4, 11). Bijgevolg is het niet ondenkbaar dat deze persoon u meer informatie over deze rebellenleider en zijn groep kon geven en kon hij u eventueel meer informatie geven over de al dan niet officiële beschuldigingen die u ten laste worden gelegd. Evenmin aannemelijk te noemen is het feit dat u, zeker met uw juridische achtergrond, uw moeder zelfs niet vroeg of er bij de huiszoeking bij uw ouders een huiszoekingsprotocol werd voorgelegd (CGVS p.14). Niettemin kunnen dergelijke documenten of zelfs het loutere feit dat dit desgevallend een officiële huiszoeking betrof, zeer waardevolle informatie voor u opleveren betreffende de vraag of u officieel door de autoriteiten wordt vervolgd en of die huiszoeking werd gedaan op basis van een tegen u geopende strafzaak.

Meermaals poogde u om uw verregaande onwetendheid te verklaren door de stellen dat u als vrouw weinig informatie krijgt. Dergelijke verklaring kan niet worden aanvaard daar het in de door u verklaarde omstandigheden, uw man werd gedood en u werd door FSB beschuldigd van samenwerking met de rebellen waardoor uw schoonvader en de vriend van uw echtgenoot stelden dat u het land diende te verlaten, niet aannemelijk is dat zij u amper van informatie hieromtrent zouden voorzien.

Een dergelijke vaagheid en onwetendheid aangaande zaken die aan de kern van uw relaas raken is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt waaruit blijkt dat uw man ontvoerd werd noch dat hij zou zijn gedood. Niettemin stelde u dat uw schoonvader aangifte van zijn verdwijning deed en dat hij hiervan bewijsstukken kreeg (CGVS p.17). U verzuimt deze echter neer te leggen. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer waaruit überhaupt blijkt dat u een nauwe band met M. N. (...) heeft, laat staan dat u ermee getrouwd bent. Een dergelijk gebrek aan bewijsstukken om uw asielrelaas te staven terwijl deze redelijkerwijs kunnen worden verwacht, is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden in uw vervolgingsrelaas en uw gebrek aan bewijsstukken om uw relaas te staven ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen voor zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de ondervragingen in mei-juni 2012, in het kader van de religieuze literatuur die in uw winkel verkocht dient te worden vastgesteld dat dit om loutere informatieve vragen ging zonder verdere beschuldigingen of indicaties op verdere vervolgingen (CGVS p.15). Bovendien kunnen ernstige

vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties die aan de door u verklaarde ondervragingen vooraf gingen. Ten eerste bevat geen van beiden enige stempel die het officiële karakter ervan aantoonst. Voorts bevatten ze enkele opmerkelijke strepen die zeer kenmerkend zijn bij kopieën wat het vermoeden versterkt dat dit geen authentieke documenten zijn. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt waaruit blijkt dat u effectief een winkel heeft uitgebaat.

Aangaande de ondervraging in 2004 door de politie in Moskou blijkt dat dit een éénmalig feit was en dat u direct na het controleren van uw identiteitspapieren werd vrijgelaten zonder verdere gevolgen. U stelde dat uw problemen in Moskou te maken hadden met uw Kaukasisch uiterlijk waardoor u gediscrimineerd werd en op straat veel werd aangesproken (CGVS p.10, 16-17). Vooreerst kan worden opgemerkt dat dergelijke feiten niet ernstig genoeg zijn om als vervolgingsfeiten in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming te worden gekwalificeerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u enkel voor uw studies in Moskou woonde en voor het overige in Ingoesjetï woonde waar dergelijke discriminatoire problemen omwille van uw Kaukasische uiterlijk logischerwijs niet voorkomen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetï, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetï niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetï actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetï aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

In de 3 artikels van de mensenrechtenorganisatie 'Mashr' wordt de verdwijning van enkele personen (waaronder uw neef die in een artikel wordt vermeld) uiteengezet, maar u verklaarde hierbij dat zij niets met uw vervolgingsproblemen hebben te maken noch dat u omwille van hen het land heeft verlaten. Voorts blijkt dat u noch uw man in één van de artikels voorkomt. U wilde met deze artikels enkel aantonen dat er dergelijke zaken in Ingoesjetï gebeuren wat door het Commissariaat-generaal niet wordt ontkend (CGVS p.4-6). Echter kan het niet aantonen dat ook uw man hiervan het slachtoffer werd.

De foto waarop u en, naar uw bewering, de persoon die in de artikels voorkomt staan (artikel 1: P. R. (...)), kan evenmin bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelde immers dat de verdwijning van deze persoon niets met uw vervolgingsproblemen heeft te maken en bovendien kan überhaupt uit de foto niet worden opgemaakt dat het de persoon van wie in het artikel van 'Mashr' melding wordt gemaakt betreft.

Uit het moeilijk leesbaar Belgisch medisch attest kan worden opgemaakt dat er verscheidene littekens en een hematoom bij u werden vastgesteld en dat u symptomen (zonder verdere uitleg) vertoont die wijzen op een psychisch lijden (zonder verdere uitleg). Uit dit attest blijkt echter ook duidelijk dat de vermelding dat de littekens en het hematoom zijn veroorzaakt door verbranding met een sigaret en slagen door een derde, gebaseerd is op uw verklaringen. Bijgevolg is dit document niet van aard om op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid in uw verklaringen.

Uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw werkboekje en uw diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij in haar land van herkomst geen economische problemen had en dat zij en haar echtgenoot werk hadden. Zij baatte tevens een winkel uit waarvoor zij een registratie had aangevraagd en waar een bediende voor de verkoop zorgde. Zij had geen enkele reden om Ingoesjetië te verlaten en zij wenste daar een leven op te bouwen. Er dient volgens verzoekende partij tevens te worden benadrukt dat zij nooit eerder het land heeft verlaten of zich elders

heeft proberen te vestigen, ondanks het feit dat de veiligheidssituatie sinds jaren geen stabiliteit vertoont en dat aanslagen en geweld deel uitmaken van het dagelijkse leven.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat bovenstaande opmerkingen *in casu* niet relevant zijn aangezien niet kan worden ingezien hoe deze toevoegingen de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

2.2.5. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift verschillende argumenten aan waarmee zij de door verwerende partij vastgestelde vaagheden en onwetendheden met betrekking tot zaken die aan de kern van haar relaas raken, tracht goed te praten. Deze argumenten worden hieronder besproken.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij persoonlijk geen ooggetuige geweest is, noch van de verdwijning van haar man, noch van zijn ontvoering en *a fortiori* noch van zijn overlijden. Zij heeft op 31 augustus 2013 haar man hun woning zien verlaten en heeft hem nooit zien terugkeren. Hetgeen zij te weten is gekomen, heeft zij uitsluitend via de vriend van haar man, K., vernomen, en via haar schoonvader. K. werkte bij de GRU en had in die hoedanigheid de mogelijkheid of minstens de kans om, in een zekere mate, toegang te krijgen tot informatie. Zij merkt op dat het lijk van haar echtgenoot tot haar vertrek niet werd teruggegeven of teruggevonden, vermits zij alleszins niet op de hoogte werd gesteld van een begrafenis die zou hebben plaatsgevonden.

Verzoekende partij wenst verder te benadrukken dat alle gebeurtenissen zich op een heel korte tijdsspanne hebben voorgedaan en dat zij grotendeels contactloos bleef gedurende deze periode. Zij licht toe dat haar man op zaterdag 31 augustus 2013 werd ontvoerd, dat zij reeds op maandag 23 september 2013 werd opgepakt, dat zij op 24 september 2013 naar Naltchik is vertrokken en dat zij daar is gebleven tot aan haar vertrek naar België. Na de ontvoering van haar man verbleef zij dus nog slechts 23 dagen in Ingoesjetie. Zij stipt hierbij aan dat zij na de ontvoering van haar man naar het huis van haar ouders is gegaan, zodat zij geen dagelijks contact had met haar schoonvader en evenmin met K.. Verzoekende partij hamert erop dat zij dus maar weinig tijd had om vragen te stellen. Bovendien bevond zij zich toen in shocktoestand. Deze toestand verergerde nog toen zij zelf werd ontvoerd en zwaar afgeranseld. Verder herinnert verzoekende partij eraan dat zij slechts enkele uren voor haar vertrek naar Europa op de hoogte werd gesteld van het overlijden van haar echtgenoot en dat zij op dat ogenblik niet in staat was om hier koelbloedig op te reageren en om redelijke vragen te stellen. Nadien had zij geen contact meer met K. of haar schoonvader, benadrukt verzoekende partij.

Daargelaten het gebrek aan reactie, dient volgens verzoekende partij te worden vastgesteld dat verwerende partij een loutere hypothese ontwikkelt waar zij veronderstelt dat K. en/of haar schoonvader volledige informatie hadden kunnen geven en willen geven over deze zaken. Integendeel, alle elementen wijzen erop dat noch K. noch haar schoonvader bereid waren om haar, zelfs gedeeltelijk, te informeren. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat K. en haar schoonvader doelbewust het overlijden van haar man wilden verzwijgen. Het is slechts omdat zij weigerde te vertrekken uit haar land van herkomst dat deze gebeurtenis haar werd medegedeeld. Objectief dient te worden vastgesteld dat K., als lid van de ordediensten, geen risico kon of wou nemen om haar verdere toelichting te geven. Zij het om veiligheidsredenen, zij het omwille van een mogelijke schending van beroepsgeheim, waren noch K. noch haar schoonvader van plan om hetgeen zij wisten mede te delen. Verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat uit de Cedoca-informatie helemaal niet blijkt dat de mensen in geval van verdwijning of ontvoering in staat zijn om alle details te kunnen geven rond de verdwijning of ontvoering van een familielid, zoals verwerende partij verwacht.

Verzoekende partij merkt ook nog op dat de activiteiten van haar man haar grotendeels niet bekend zijn. Als lid van een controledienst behandelde hij immers uitsluitend "gevoelige" zaken die volledig door het beroepsgeheim gedekt waren. Haar man was ook regelmatig weg van huis, soms voor meerdere dagen, zonder dat zij precies wist waar hij naartoe was en welk het doelwit was van zijn opdrachten, vermits deze opdrachten geheim moesten blijven. Verzoekende partij had dan ook geen mogelijkheid om de werkelijke bezigheden van haar man na te gaan. In die omstandigheden kon haar man evengoed ook nog andere activiteiten hebben gehad, waarvan verzoekende partij volledig onwetend is en was.

2.2.6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet in staat was te zeggen waar of wanneer haar man zou zijn gedood en in welke omstandigheden hij zou zijn gedood, dat verzoekende partij anderzijds heeft verteld dat de dood van haar man nog niet officieel werd erkend en dat hij bijgevolg nog steeds als vermist bij de politie staat geregistreerd en dat zij niet kon zeggen of er bij de ontvoering van haar man officieel doden of gewonden vielen. In deze onduidelijke

omstandigheden acht verwerende partij het niet aannemelijk dat verzoekende partij niet kon zeggen hoe haar schoonvader en de vriend van haar echtgenoot te weten kwamen dat haar man werd gedood en op welke informatie dit gebaseerd is, aangezien zij immers de echtgenote is en volgens de vriend van haar echtgenoot haar aanhouding en de beschuldigingen tegen haar door de FSB iets te maken hadden met haar echtgenoot. Verwerende partij motiveert verder dat verzoekende partij erg weinig duidelijkheid had over wat haar schoonvader met de informatie dat zijn zoon werd gedood, heeft gedaan, behalve dan zijn klacht bij de politie. Verzoekende partij kon niet zeggen of hij naar het parket is geweest, of hij naar een mensenrechtenorganisatie zou zijn gestapt en of hij eventueel een advocaat zou hebben geconsulteerd. Verwerende partij gaat ervan uit dat haar schoonvader de moord op zijn zoon op enige wijze wilde aanklagen of laten onderzoeken, waardoor van verzoekende partij dan ook kan worden verwacht dat zij zou uitzoeken welke inspanningen hiertoe werden geleverd of om welke reden deze inspanningen niet zouden zijn geleverd. Verwerende partij vindt dat evenzeer van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zou weten waarom de autoriteiten de dood van haar echtgenoot niet erkennen of dat zij redenen kan aangeven waarom dit niet werd gedaan, hetgeen echter niet het geval is. Verwerende partij besluit dat een dergelijke mate van onwetendheid en vaagheid aangaande de verdwijning en de dood van haar echtgenoot weinig aannemelijk is en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in ernstige mate ondermijnt.

Verzoekende partij tracht de quasi totale onwetendheid met betrekking tot de ontvoering van en de moord op haar echtgenoot en de problemen die zij zelf heeft ondervonden, vermoedelijk omwille van haar echtgenoot, goed te praten door erop te wijzen dat de activiteiten van haar man haar grotendeels niet bekend zijn, waardoor het mogelijk is dat hij nog activiteiten had waar zij geen weet van heeft (en die hebben geleid tot hun problemen), dat zij persoonlijk geen ooggetuige geweest is bij deze gebeurtenissen, dat zij enkel informatie heeft verkregen via de vriend van haar man, K., en via haar schoonvader, dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat K. en haar schoonvader omwille van een mogelijke schending van beroepsgeheim/veiligheidsredenen niet bereid waren om haar meer informatie te geven, waardoor verwerende partij vertrekt van een verkeerde hypothese en dat uit de Cedoca-informatie overigens helemaal niet blijkt dat de mensen in geval van verdwijning of ontvoering in staat zijn om alle details te kunnen geven rond de verdwijning of ontvoering van een familielid. Verzoekende partij haalt ook nog aan dat alle gebeurtenissen zich op een heel korte tijdsspanne hebben voorgedaan, dat zij grotendeels contactloos bleef gedurende deze periode, dat zij op dat ogenblik helemaal niet in staat was om hier koelbloedig op te reageren en om redelijke vragen te stellen en dat zij nadien geen contact meer had met K. of haar schoonvader.

De Raad is van oordeel dat voormelde argumentatie niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor het feit dat zij dermate vage verklaringen heeft afgelegd over feiten die de hoeksteen uitmaken van haar asielrelaas. De uitleg dat verzoekende partij niet precies op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van haar man, dat zij geen ooggetuige zou geweest zijn van de verschillende gebeurtenissen, dat alles zich zou hebben afgespeeld binnen een korte tijdsspanne, tijdens dewelke zij geen contact meer zou hebben gehad met K. of haar schoonvader en zij bovendien op dat moment mentaal niet in staat zou zijn geweest om gerichte vragen te stellen over de situatie, neemt niet weg dat verzoekende partij zich vroeg of laat zou hebben kunnen informeren bij haar schoonvader en/of bij de vriend van haar echtgenoot, K., die dan nog de juiste connecties had. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar schoonvader wel degelijk de toestemming had gekregen om het dossier van haar echtgenoot in te zien (administratief dossier, stuk 5, p. 7). De Raad gaat er dan ook vanuit dat hij verzoekende partij belangrijke informatie had kunnen doorspelen over de stand van zaken, zeker nu zij na het overlijden van haar man zelf ernstige problemen zou hebben gekregen. Verzoekende partij heeft eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat zij via K. te weten was gekomen dat haar eigen problemen 'iets' met haar echtgenoot te maken hadden. De Raad acht het dan ook totaal onlogisch dat zowel haar schoonvader als de vriend van haar echtgenoot, die werkzaam was bij de inlichtingendienst, haar zo goed als geen informatie zouden hebben gegeven over de zaak, hetgeen haar zou hebben toegelaten om haar eigen veiligheidssituatie beter in te schatten. De Raad vindt het tevens zeer opvallend dat verzoekende partij, wanneer haar gevraagd wordt welke stappen haar schoonvader nog zou hebben ondernomen om de dood van haar echtgenoot aan te kaarten, verschillende keren verklaart dat zij dit niet weet en dat in haar land van herkomst alles wordt beslist door mannen en dat zij hier dan ook niets over weet en er niets over te zeggen heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 12), terwijl zij dan even later met enige zekerheid verklaart dat het in die fase niet nodig was om een advocaat in te schakelen, waarbij zij benadrukt dat zij de Russische wetten immers tamelijk goed kent (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Hiermee insinueert verzoekende partij dat zij vanuit haar juridische achtergrond eveneens nuttige informatie kon geven aan haar schoonvader. Dat er omtrent deze essentiële zaken niet gecommuniceerd zou zijn geweest omdat zij een vrouw is (zoals verzoekende partij tijdens haar gehoor

aangeeft) en omdat haar schoonvader en K. dit om onder meer veiligheidsredenen niet wensten te doen, komt derhalve niet overtuigend over. Hierbij wenst de Raad nog op te merken dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nog gewoon contact kan opnemen met het thuisfront. Zij heeft tijdens haar gehoor immers aangegeven dat zij haar moeder heeft gecontacteerd teneinde bewijsstukken te bekomen waarmee zij haar asielrelaas kan staven. Verzoekende partij stelt dat zij dit heeft gedaan op aanraden van haar advocaat (administratief dossier, stuk 4, p. 4). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij niet de moeite aan de dag heeft gelegd om na haar vertrek contact op te nemen met bepaalde personen teneinde alsnog meer informatie te verkrijgen over de omstandigheden waarin haar echtgenoot werd vermoord en over de oorzaak en het verdere verloop van haar eigen problemen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering dat verzoekende partij ook zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de beschuldigingen die ten aanzien van haar en haar echtgenoot werden geuit, stelt verzoekende partij dat zij geen kennis had van een rebellenleider met de naam GETAGASHEV OF GATAGASHEV, naam die zij letterlijk heeft opgevangen tijdens haar verhoor en die zij voor het eerste hoorde, reden waarom zij niet meer zeker was of Geta of Gatagashev uitgesproken werd. Zij verklaart dat zij geen enkele reden had om de naam te kennen, aangezien zij geen banden had met de rebellen in het algemeen. Verzoekende partij wijst er bovendien nogmaals op dat de omstandigheden niet van die aard waren om een koelbloedige analyse te maken van de situatie en de door verwerende partij nodig geachte vragen te stellen. Verwerende partij verwacht immers dat zij, op grond van haar eerdere studies (die echter beëindigd waren in 2005, dus 8 jaar geleden) de vragen zou stellen die een onderzoeksrechter zou stellen. Elders in het verzoekschrift benadrukt verzoekende partij nog dat haar echtgenoot conservatief en traditioneel was en dat zij dus niet als een geëmancipeerde “*businesswomen*” dient te worden aanzien. Verzoekende partij merkt eveneens op dat zij nooit als jurist heeft gesolliciteerd bij een administratie of bij een firma.

Verzoekende partij geeft aan dat zij op het internet informatie heeft kunnen verzamelen over de rebellenleider GETA OF GATAGASHEV. Uit deze informatie blijkt dat Artur GETAGASHEV betrokken was bij de moord op Akhmed Kotiev op 27 augustus 2013, die secretaris was bij het veiligheidscomité van de Ingoesje Republiek. Deze informatie is tevens terug te vinden in de aan het administratief dossier gevoegde landeninformatie. Verzoekende partij verwijst naar en citeert een passage uit pagina 18 van de “*COI Focus – INGOESJETIE – Veiligheidssituatie*” (administratief dossier, stuk 13). Deze informatie staat volgens haar centraal om haar situatie en de ontvoering van haar man te verduidelijken, aangezien er een band wordt gelegd tussen haar verhoor en de moord op een hooggeplaatste persoon uit de Republiek. Verzoekende partij verduidelijkt dat haar echtgenoot slechts vier dagen na deze moord werd ontvoerd. Het is dan ook niet uitgesloten dat haar man, al dan niet terecht, door de bende van Magobek zou zijn aangegeven. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij hier absoluut geen onderzoek naar heeft verricht. Het betreft nochtans een centraal feit in haar asielrelaas.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij niet met zekerheid de naam van de rebellenleider kon zeggen aan wie zijzelf en haar man werden gelinkt. Verzoekende partij kon ook niet zeggen waarvan deze persoon officieel wordt beschuldigd, of hij reeds werd opgepakt en of hij desgevallend werd veroordeeld. Verzoekende partij kon evenmin aangeven wie er nog tot deze rebellengroep behoorde, noch of er andere leden van deze groep werden opgepakt. Verwerende partij stelt dat, indien verzoekende partij er daadwerkelijk van beschuldigd werd tot deze groep te behoren of met hen samen te werken en indien zij niet uitsluit dat er een vooronderzoek tegen haar werd ingesteld betreffende beschuldigingen van vermeende samenwerking met deze rebellenleider, het niet aannemelijk is dat zij geen inspanningen leverde om meer informatie te bekomen over deze persoon en de groep rond hem. Zo acht verwerende partij het niet ondenkbaar dat verzoekende partij via K., via zijn connecties op het werk, meer informatie zou kunnen geven over deze rebellenleider en over de al dan niet officiële beschuldigingen die haar ten laste worden gelegd. Verwerende partij merkt hierna nog op dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekende partij, die een juridische achtergrond heeft, zelfs niet vroeg of er bij de huiszoeking van haar ouders een huiszoekingsprotocol werd voorgelegd.

Waar verzoekende partij aangeeft dat zij geen enkele reden had om de juiste naam van de rebellenleider te kennen, aangezien zij geen banden had met de rebellen in het algemeen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij echter zelf heeft aangegeven dat de autoriteiten haar en haar man ervan verdachten banden te hebben met de rebellen en dat tijdens haar aanhouding de naam Gatagazhev of Getagazhev is gevallen. Haar verweer dat zij geen enkele reden zag om de correcte naam van deze rebellenleider te kennen omdat zij in werkelijkheid geen banden heeft met de rebellen, is

dan ook niet ernstig te nemen. Bovendien valt deze verklaring niet te rijmen met de uitleg dat uit de informatie die zij heeft bekomen blijkt dat er vermoedelijk een band is tussen deze rebellenleider en de ontvoering van (en moord op) haar echtgenoot. Indien verzoekende partij en haar man werkelijk door de FSB werden beschuldigd van samenwerking met de rebellengroep van Artur Getagashev, kan van haar verwacht worden dat zij de nodige stappen zou hebben ondernomen om, bijvoorbeeld via K., die werkzaam was bij de inlichtingendienst, informatie te bekomen over deze rebellenleider en zijn groep. Dat zij dit niet zou hebben gedaan omdat de omstandigheden niet van die aard waren om een koelbloedige analyse te maken van de situatie, omdat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij zou beweren, niet dient te worden beschouwd als een geëmancipeerde "*businesswomen*" en omdat K. duidelijk niet bereid zou zijn geweest om haar meer informatie te verschaffen (zie punt 2.2.6.1. en 2.2.6.2.), betreft een uitleg die niet in het minst kan overtuigen. De Raad merkt ten eerste nogmaals op dat het niet aannemelijk is dat K. haar dergelijke essentiële informatie niet zou hebben willen geven. Ten tweede stelt de Raad vast dat de overige argumenten, en ook voormeld argument, teniet worden gedaan door de vaststelling dat verzoekende partij nu ineens wel informatie zou hebben kunnen verzamelen over deze rebellenleider, *nota bene* dan nog gewoon via het internet, zoals zij in haar verzoekschrift aangeeft. Niet alleen stelt verzoekende partij dat zij louter informatie heeft kunnen bekomen over deze rebellenleider, verzoekende partij komt in haar verzoekschrift dan ook nog plots met de hypothese aandragen dat de verdwijning van haar echtgenoot gelinkt zou zijn aan de moordaanslag op Akhmed Kotiev, waarbij Artur Getagashev bij betrokken zou zijn geweest. Het *post-factum* komen aandragen met dergelijke elementen, terwijl zij voordien nog stelde niet in te zien waarom zij de correcte naam van de rebellenleider zou moeten kennen, aangezien zij geen band heeft met deze rebellen, zet het initiële gebrek aan cruciale informatie en het gebrek aan pogingen om aan dergelijke informatie te geraken, enkel nog meer in de verf. Waar verzoekende partij verwerende partij nog verwijt dat zij dergelijke elementen niet zelf heeft onderzocht, wijst de Raad erop dat de bewijslast op verzoekende partij zelf rust en dat het niet aan verwerende partij is om de lacunes in de bewijsvoering op te vullen.

2.2.8.1. Verzoekende partij merkt op dat de verdwijning van haar man, die een staatsambt bekleedde als lid van de controledienst voor de antidrugsbestrijdingsdienst, gebeurde "conform" de inlichtingen van de in het administratief dossier aanwezige Cedoca-informatie. Zij haalt aan dat haar man behoorde tot een groep die volgens deze informatie geïncubeerd wordt, dat hij alleszins ook in deze hoedanigheid in contact stond met gewapende benden en de maffia en dat hij als lid van een controledienst eveneens mogelijks op de hoogte was van mogelijke illegale handelingen van collega's. De precieze redenen waarom hij ontvoerd werd kan verzoekende partij onmogelijk precies weten, doch er dient volgens haar te worden benadrukt dat al deze hypothesen perfect kaderen in de informatie aanwezig in het administratief dossier. Het feit dat haar man tot de autoriteiten behoorde en vermoedelijk ook door de autoriteiten werd ontvoerd, strookt eveneens met deze informatie, benadrukt verzoekende partij. De Cedoca-informatie verwijst immers eveneens naar de verwarring tussen en binnen de verschillende diensten en tevens naar de verschillende mogelijkheden waarom personen plots in het oog komen te staan van de ordediensten. Verzoekende partij besluit dat, nu haar verklaringen gelijklopend zijn met de informatie die bij het dossier gevoegd werd, er geen enkele objectieve reden voorhanden is om haar relaas als ongeloofwaardig te bestempelen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt dat een dergelijke verwijzing naar algemene informatie in het administratief dossier betreffende de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Ingoesjetie, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat haar echtgenoot werkelijk werd ontvoerd en vermoord en dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel bewijsstuk heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar man ontvoerd werd en dat hij zou zijn gedood en dat zij overigens geen enkel bewijsstuk heeft bijgebracht waaruit überhaupt blijkt dat zij een nauwe band heeft met M. N., laat staan dat zij ermee getrouwd was, wijst verzoekende partij erop dat uit de bij het dossier gevoegde Cedoca-informatie blijkt dat de slachtoffers uiteraard geen "bewijzen" kunnen voorleggen en dat in de meeste gevallen, zo niet alle gevallen, de daders niet worden teruggevonden. Het argument is volgens verzoekende partij in deze context dan ook niet ernstig. Verzoekende partij haalt aan dat haar verklaringen coherent en oprecht zijn en dat zij in de mate van het mogelijke de door verwerende partij opgevraagde informatie heeft kunnen geven.

Verder licht verzoekende partij toe dat zij geen bewijs kan voorleggen van haar huwelijk met N., vermits zij slechts op traditionele wijze met hem gehuwd is. Verder haalt verzoekende partij aan dat verwerende

partij in haar beslissing geen enkel ander element aanhaalt waaruit blijkt dat deze relatie niet zou hebben bestaan. Zij verwijt verwerende partij tevens deze vaststelling voor het eerst naar voren te brengen in de bestreden beslissing, zonder haar tijdens haar gehoor te hebben geconfronteerd met deze twijfel. Het motief in kwestie is dan ook niet zwaarwichtig genoeg om de beslissing te staven, zo meent verzoekende partij.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij ter vergoelijking aanhaalt dat uit de Cedoca-informatie blijkt dat de slachtoffers uiteraard geen "bewijzen" kunnen voorleggen en dat in de meeste gevallen, zo niet alle gevallen, de daders niet worden teruggevonden, merkt de Raad op dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat haar schoonvader aangifte heeft gedaan van de verdwijning van haar man en dat hij hiervan bewijsstukken heeft verkregen (*"Weet u of er bewijzen van aangifte man Ja, dat is verplicht"*, administratief dossier, stuk 5, p. 17). Uit voorgaande uiteenzetting blijkt tevens dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom zij geen contact zou kunnen opnemen met familie in Ingoesjetië. Van verzoekende partij kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij pogingen zou hebben ondernomen om dergelijke belangrijke documenten te bekomen, of dat zij op zijn minst een afdoende verklaring zou geven waarom dit *in casu* niet mogelijk zou zijn. De loutere stelling dat "slachtoffers" uiteraard geen "bewijzen" kunnen voorleggen, volstaat vanzelfsprekend niet als verklaring. Daarbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat verzoekende partij nog bijkomende stukken bijbrengt (bijlage 4 en 5 bij het verzoekschrift, voor de bespreking van deze documenten, zie *infra*), waaruit de Raad afleidt dat zij wel degelijk documenten kan opvragen in haar land van herkomst.

Daar waar verzoekende partij oppert dat zij helemaal geen bewijs kan bijbrengen van haar huwelijk met N., aangezien dit slechts een traditioneel huwelijk betreft, stelt de Raad vast dat het om een blote bewering gaat. Bovendien dient te worden opgemerkt dat van verzoekende partij niet eens wordt verwacht dat zij haar huwelijk kan bewijzen. Verwerende partij stelt immers dat verzoekende partij er niet eens in slaagt een begin van bewijs bij te brengen waaruit überhaupt blijkt dat zij een nauwe band heeft (gehad) met N.. Daargelaten de vraag of verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zou zijn geconfronteerd met de vaststelling dat zij geen bewijs bijbrengt van haar nauwe band/huwelijk met N., stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook nadat zij met dit motief werd geconfronteerd in de bestreden beslissing, geen enkel begin van bewijs voorlegt in dit verband. De door verzoekende partij aangehaalde reden waarom zij geen begin van bewijs kan voorleggen, kan – zoals reeds werd opgemerkt – niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

De Raad besluit dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij het mogelijke heeft gedaan om haar verklaringen te staven aan de hand van bewijsstukken. Dergelijke vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.10.1. Inzake de motivering van verwerende partij aangaande de ondervragingen in mei-juni 2012 in het kader van de religieuze literatuur die zij in haar winkel verkocht en aangaande de ondervraging in 2004 door de politie in Moskou, bekritiseert verzoekende partij dat verwerende partij elk aangehaald element afzonderlijk ontleedt en dat zij deze als "afzonderlijke" gebeurtenissen beschouwt die geen verband houden met elkaar. Gelet op de context van Ingoesjetië, is dit volgens verzoekende partij niet redelijk. Het is volgens haar niet uit te sluiten dat alle verplaatsingen die zij tussen Moskou en Ingoesjetië heeft gemaakt, werden geregistreerd. Verzoekende partij onderstreept eveneens dat de verkoop van illegale literatuur kan worden beschouwd als een element dat haar als verdacht heeft doen overkomen. Zij hamert erop dat alles in de Russische Federatie wordt nagekeken en bijgehouden, met als doel het terrorisme te bestrijden en de aanvallen tegen te houden. Verzoekende partij citeert een drietal nieuwsberichten om dit aan te tonen.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande kan worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. Haar bewering dat voormelde gebeurtenissen dienen te worden samen gezien met haar kernproblematiek, kan dan ook niet door de Raad worden aanvaard, waarbij nog dient te worden aangestipt dat het in ieder geval slechts hypotheses betreft.

2.2.11.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar profiel, waaruit zou blijken dat een terugkeer naar haar land van herkomst noch mogelijk noch redelijk is. Net zo min houdt verwerende partij volgens verzoekende partij rekening met de *"specifieke en actuele context"*. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar, rekening gehouden met haar profiel en met de elementen die vaststaand zijn, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.11.2. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat uit de bestreden beslissing en uit de andere stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen en informatie. Bovenstaand argument kan dan ook niet worden aanvaard. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekende partij slechts op algemene wijze bekritiseert dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met haar profiel en met de specifieke actuele context, zonder evenwel aan te duiden om welke elementen het dan precies zou gaan en op welke wijze deze van invloed zouden zijn op de motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij betoogt dat haar in ieder geval het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Dit is *in casu* echter niet het geval.

2.2.12. Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte psychologisch attest, waarin hoofdzakelijk gesteld wordt dat zij, ten gevolge van de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt, symptomen vertoont van posttraumatische stress en dat zij verder dient te worden behandeld (bijlage 3 bij het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke/mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen/het trauma werd(en) opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift eveneens op dat zij bewijsstukken heeft neergelegd die de uitbating van haar winkel kunnen bewijzen (bijlage 4 en 5 bij het verzoekschrift). De Raad wijst erop dat deze stukken fotokopieën betreffen en dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven zijn deze documenten niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten dan ook niet in overweging.

2.2.13. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld*

doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet". Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "COI Focus – INGOESJETIE - Veiligheidssituatie" van 3 september 2013 (stuk 13), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend geen andersluidende informatie bijbrengt waarmee afbreuk kan worden gedaan aan deze vaststellingen en meer in het bijzonder aan het gericht karakter van de nog steeds aanwezige gevechtshandelingen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT